

disputador -a m i f. El qui és afentat a disputar
disputant m i f. Qui disputa.

disputació f. Acció i efecte de disputar; l'efecte.

disputar v. intr. i tr. ① intr. Venir, dues o més persones, una discussió sobre un punt de teologia, de filosofia, de moral, etc. Els vaig trobar disputant de religió. | Venir sobre qualsevol cosa una discussió viva, vident. Disputen en va: no s'entendran mai. | pron. Sempre es disputen. Es disputen per qualsevol cosa. ② || fer de la porrensió (d'algun cosa) un objecte de lluita. Ell em disputava aquesta plaça. Es disputaven la plaça de secretari

W